

Фани Попова — Мутафова

Родена въ гр. Севлиево на 16 октомврий 1902 год., дъщеря на М. Нерѣзова и на генералъ Д. Поповъ и жена на писателя и архитектъ Чавдаръ Мутафовъ. Основно образование получава въ Италия, а срѣдно — въ Софийската девическа гимназия. Следвала по музика въ Германия. Ползува се отлично отъ италиански, нѣмски и френски езици, които ги говори. За това тя минава за една отъ най-културнитѣ наши писателки. Тя е членка на писателския сѣюзъ, на Пенклубъ, на Клуба на българскитѣ писатели, на сѣюза „Любовъ къмъ родината“ и пр.

Фани Попова — Мутафова още отъ гимназията се проявява като писателка съ свои разкази. Тя се прояви като модерна талантива белетристка. Написва много разкази и повести, като: 1) Жената съ небесната рокля — разкази (1927 г.); 2) Жената на приятеля ми — разкази (1929 г.); 3) Недѣлка Стаматова — повестъ (1933 г.); 4) Огледало, нимби и цвѣта — разкази (1934 г.); 5) Една жена — разкази (1935 г.) и 6) На кръстопътъ — повестъ (1937 г.). Сжщо така тя написва нѣколко историчпски романи, отговарящи на историческата истина, като: 1) Солунскиятъ чудотворецъ — романъ (1930); 2) Момина скала — легенда (1931); 3) Дъщерята на Калояна — романъ (1935); 4) Велики сѣнки — разкази; 5) Иванъ Асенъ — романъ (1938) и 6) Боянскиятъ майсторъ (1939). Написва биографията на покойната княгиня Мария Луиза (1939), на Хр. Ботевъ, както и книгитѣ за деца и юноши: Зарко и хвърчилатата — повестъ (1934) и Крали Марко — приказки (1936). Въ всички тия книги тя повече се занимава и описва съвременниятъ и исторически градски и царски животъ, като дава предимство на женскитѣ типове. По-голѣмата частъ отъ произведенията ѝ сж преведени на нѣмски, италиански, френ-френски, руски, чехски, английски, ромънски, сръбски, словенски, полски езици, а сжщо така тя е превела много книги отъ италиански. Получила е много литературни премии: отъ Академията на наукитѣ (1937), отъ Министерството на просвѣтата (1939), отъ Писателския сѣюзъ (1938), отъ ф. Рада Кирковичъ (1933), отъ Военно-издателския фондъ (1939) и др.